

A gólya

Mikor sárgulni kezdtek a falevelek,
messze szálltam, de az ébredő napsugár
és a virágokkal labdázó mező
mindig visszahozott,
ismertem az utcákat, az apró és a
magasabb házakat,
tudtam, hol az a kémény, az a pózna,
ahol fészket rakok.

S most innen, a magasból látom
a mély gödröket, a beledobált
testeket, hallom a sírást, dörrenését
furcsa oszlopoknak, hol megpihenni
sem lehet,
repülök a végtelen, puszta táj fölött,
s hogy meddig bírja még szárnyam,
nem tudom.

Áldozati emlékmű, Sopron (részlet)